

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Extra Posten.

Måndagen den 2 October 1820.

Till Justitiä-Canzlers Embetet!

Berättelse vid Eldbrasan.

(Forts. från N:o 78.)

AF det här i Staden utkommande Dagbladet *Nya Extra Posten*, är i N:o 76, för den 21, och i N:o 78 för i dag, den 28 September, införd en fortsatt Artikel, under Rubrik: *Bref från Finland af en Resande Svensk*, hvilken, i anseende till Finlands styrelse och Förvaltningen af dess inre angelägenheter, innehåller anmärkningar, till hvilka jag, för min del, icke kunnat undgå, att finna 3:dje §. 9:de mom. af Tryckfrihets-Förordningen lämpelig, som förbjuder "smådeliga och förgripeliga omdömen, om samtida Nationer, med hvilka Riket är i fredligt förhållande; om deras varande Öfverhet, Regering och Regeringssätt; höge Embetsmän, samt inre och yttre förhållanden" o. s. v.

Till följe af 4:de §. 3:dje mom. i nämnde Förordning, ser jag mig derföre nödsakad, att förberörde båda Numror af *Nya Extra Posten*, å hvilka qvarstad blifvit vederbörligen lagd, härmed till Justitiä-Canzlers-Embetslags laga åtgärd öfverlemnna. Stockholm den 28 Sept. 1820.

Efter Nädigste Förordnande,
På Hof-Canzlers-Embetslags vägnar,

A. C. af Kullberg.

Georg Ekholtz.

Jag var utom mig sjelf! Jag kunde ej strax följa dem i spåren, och om jag än hade kunnat det, så bjödo ära och pligt att vända om till mitt regemente. Olyckliga krigshändelser tvingade, som bekant är, vår armée att lemna Italien; äfven jag måste följa den, utan att veta det minsta om min Blandina. Jag var i yttersta ångest öfver hennes öde. Skulle hon väl kunna motstå de stormar, som utan tvifvel rasade mot henne? I denna belägenhet var jag, till dess jag efter fredsslutet i Luneville kunde begära mitt afsked och följa mitt hjertas röst. I ögonblicket reste jag till Mayland, åtföljd af min bror *Frans*, som hade lått permission. Vid min ankomst sökte jag genast underrättelser om Blandina och hennes styfmoder. Man berättade mig, att de sedan någon tid rest härifrån, man visste ej hvart; att den förra ända vore ogift, men att det ryktet redan vore allmänt, att hon skulle gifta sig med den unga Marchesen St... Hvad som ännu kunde uppskjuta detta giftermål, visste man ej; men man förmodade någon obenägenhet dertill hos unga Grefvinnan, hos hvilken man äfven fann denna känsla ganska naturlig, emedan gummans begge söner ingenstads älskades, eller åtnjöto någon aktning.

Allt bemödande att utforska Blandinas vistelseort, var fåfångt. Vi besökte alla större och mindre städer i Italien; vi genomletade Neapel, Rom, Florenz och Venedig i alla vinklar, och ville, i förvisan öfver vår fruktlösa möda, från Mayland, der vi anställt nya forskningar, återvända genom Sveitz till Tyskland, då den sköna nejden vid Lago Maggiore och en liten opasslighet hos min bror uppehöll oss några dagar i Arona. Jag vandrade fram och åter längs efter sjön, och då min bror fick tillåtelse att åter gå ut, tillbragte vi en afton på Isole Madre. Der mötte vi en Polack, äfven afskedad Officer och gammal bekant. Som han var en af de vänner, hvaraf man har så många i en armée der man varit tjänstgörande, gladdede det oss att se honom, och frågade hvad som hade fört honom hit. "Jag ville göra en resa till det sköna Italien," svarade han, "och som jag har en släkting här i trakten, till hvilken jag var bjuden, så dröjde jag några dagar hos henne, men trufdes ej der rätt väl, emedan jag i hennes söner fann ett par kusiner, hvilka ro lika odrägliga som min Tantes styldotter är vacker och älskvärd. Jag kunde ej längre uthärda att vara ett vittne till den stackars flickans misshandling; ej eller linner jag något behag i ett så klosterligt ensamt lif som man förer i denna Villa." Hvad verkan denna berättelse gjorde på mig, behöfver jag ej beskrifva. Det var nästan öfverflödigt, att Kaminski nämnde Tantens namn; jag kände mig redan öfvertygad, att jag äntligen funnit min älskade. Likväl dolde jag min känsla så godt jag kunde, och bad Kaminski att ej nämna vårt familjenamn i denna trakt, emedan det händelsevis stod ett annat i våra pass. Sedan vi kommit öfverens att åter träffas följande morgon, åtskiljdes vi. Detta var mig högst nödvändigt, ty mitt hjerta var så beklämdt, att jag knappt kunde andas.

Nu var jag der, dit jag med största längtan hade önskat komma, på det rum jag med outröttlig ifver sökt i min Blan-

dinas grannskap. Jag tryckte min bror till mitt hjerta, och gret af glädje; ty jag ansåg alla hinder som redan undanröjda, emedan jag återfunnit henne. Men Frans, som öfverlade med mera lugn, gjorde mig derpå uppmärksam, att ännu mycket återstod, att man borde gå försigtigt till väga och allraförst utforska Blandinas tänkesätt, emedan tiden kunnat förändra henne. — "Den elaka brodern!" albröt Blandina, i det hon hotade honom med ena fingret, "han tviflade på min trohet och ståndaktighet." — Jag kände dig den tiden ej så väl som nu, sade Frans, och att qvinnans trohet ej alltid är att räkna på, det vet jag af egen erfarenhet. Derföre har jag satt på mig det här svarta korset, som aldrig skall öfverge mig. — "Bara det ej en vacker dag förvandlas till Nemesis," sade Baronessan, "och hämnas på dig hela mitt kön!" — Tyst, mina vänner, inföll Baron, på detta sätt komma vi ej till slut, och vår vän A. längtar efter utvecklingen och att få veta orsaken till den roll han sjelf måste spela i denna historia. — Det blef således beslutit, fortfor han, att först underrätta Blandina om vårt vistande i grannskapet, och bedja henne om underrättelser i anseende till sättet att få träffa henne etc. Men nu var frågan huru vi skulle tillställa henne detta bref. Kaminski syntes oss kunna blifva den säkraste Kommissionär; likväl borde vi först känna honom något närmare. Vi träffade honom följande dagen; han visade sig ganska öppenhetig, och begynte vid ett godt glas vin att tala så illa om sin släkting och hennes begge söner, och att så innerligen beklaga Blandina, som led de hårdaste misshandlingar, för det hon ej ville gifva den unga Marchesen sin hand, att jag i öfvertygelsen om hans tillförlitlighet blef ganska häftigt rörd. Men Frans, som var mera försigtig, frågade honom orsaken, hvarföre Blandina afslog denna förbindelse. Hon skall, svarade han, hafva skänkt sitt hjerta åt en Officer, som hon lärt känna i det kloster, der hon blifvit uppfo-

strad. Men ingen vet hvar han nu är, eller om han lever. Om han är en hederlig karl, så skulle jag hellre unna honom denna förträffliga flicka, än den narren min kära kusin.

Är detta ditt allvar, svarade jag, så kan du strax räkka en hjälpsam hand; ty den Officern var jag sjelt. Nu är jag väl ej mera Officer, men jag har genomrest hela Italien för att uppsöka min Blandina, åter tillbjuda henne mitt hjerta och min hand. De förra har hon förut ej hatat, men den sednare tvingades hon af sin hårda stfemor att afstå. — Kaminski blef mycket glad; han försäkrade, att ingen annan än jag skulle äga Blandina, och att han ville göra allt för detta ändamål. Till en början bad jag honom öfverlemnna mitt bref. I morgon, sade han, skall du ha svar, och sprang sin väg utan farväl. Han höll oral. Följande morgon mottog jag svarat af hans egen hand.

Blandina, lika förvånad som glad att veta mig i sitt grannskap, försäkrade mig, att hennes tankesätt ännu vore desamma. Hon klagade öfver hård behandling och inskränkning i sin frihet, men fordrade framför allt, att jag af hennes styf-föräldrar ännu en gång skulle begära hennes hand, och försöka att med foglighet vinna dem. Innan detta skedde, kunde hon ej se mig; hennes fina känsla för anständighet förbod henne detta, och om hon änder till ville gifva sitt samtycke, ställde sig i hennes nuvarande förhållanden icke dess mindre öofvervinneliga hinder i vägen, emedan hon hölls nästan i ett klosterligt tvång. Likväl försäkrade hon, att hon skulle troget uthärda det lidande, som ännu kunde återstå, så som hon allt hittills öfvervunnit alla stormar. Hennes beslut att ej vilja se mig, förekom mig ganska hårdt; men jag måste finna mig deri. I följd af hennes råd skref jag således till hennes förmyndare och styffar, och bad ännu en gång om Blandinas hand. Fogligt men eftertryckligt framställde jag alla grunder, som berättigade mig att kunna fordra den,

men nyttjade derjemte den försigtigheten, att i brefvet nämna en långt aflägsen stad som min vistelseort, för att, i händelse af ett afslag, kunna taga mina mått och steg derefter. Min Maylandske Banquier, en mig tillgifven gammal bekant, hvilken jag hade anmodat att hålla min närvaro hemlig, åtog sig att öfverlemnna brefvet. Jag väntade ej länge på svar. Det innehöll ingenting mindre än ett fullkomligt afslag, jemte den försäkran, att Blandina redan låfvat sin hand åt den unga Marchesen, och att familjen snart ämnade fira deras bröllopp. Detta svar hade jag förmodat. Jag lemnade Blandina del deraf, och frågade henne, om hon nu, sedan jag försökt allt, utan betänkande ville anförtro sig åt mig, eller vara för mig förlotrad genom ett förhatligt giftermål? Hon hade att välja mellan dessa begge alternativer; ty om jag än ville kalla lagarna till hjälp, skulle hennes styf-föräldrar, som hade mäktiga vänner, snart besegra mig som en främling, eller vore det fruktansvärdt, att en öfvad hand, hvaraf i Italien gifvas så många, kunde i all tysthet skaffa Marchesens förhatliga medtäflare ur vägen. Kaminski, den trogne brefbararen, och Frans, hvilken han under ett frammande namn hade infört i huset som en gammal bekant, sökte att på allt sätt öfvertala Blandina. Hon vacklade, och då hon äntligen var öfvertygad, att det gafs blott ett medel att blifva min, lemnade hon sitt samtycke. Se henne kunde jag ej, ty hon var strängt bevakad. Kaminski ledde underhandlingarna. Det blef aftalt, att hon skulle fly med mig. I Sveitz skulle vi låta viga oss, och från mina gods reklamera hennes förmögenhet.

På den motsatta stranden af insjön, nästan midt emot hennes styf-föräldrars landtgård, hade min bror och jag hyrt ett litet hus, för att vara henne så mycket närmare. Allt var aftalt. Kaminski skulle om natten föra henne och hennes kammarjungfru, en gammal trogen tjenarinna, öfver sjön. Der stod min vagn i bered-

ökop, hvare vi skulle med raska posthästar fly öfver gränsen, och min Blandina se sig räddad. — Men så ville ej ödet! Allt hade gått ganska väl. Med tillhjälp af en hufvudnyckel, som Kaminski hade forskaffat sig, voro Blandina och hennes ledsagarinna redan ur huset, när den förre, som älskade vin och äfven i dag hade öfverlemnat sig åt denna svaghet, började en häftig träta med en af roddarne, hvilken de begge fruntimmerna likväl albröro med ett par guldstycken, dem de smögo i handen på detta folk. De stötte från land och skyndade öfver sjön. För oss på andra stranden blef tiden ganska lång, ty det drog sent ut på afton. Vi togo en liten båt för att under den mänskensklara natten rö dem till möte. Vi sågo redan deras båt; vi voro densamma nära, och vände genast om till vår strand för att mottaga den. Då märkte vi en annan båt kommande med skyndsamt fart efter densamma. Vi blefvo bekymrade, och ty värr icke utan grund! Af Kaminskis träta hade man blifvit väckt i Villan, som låg helt nära sjön; man saknade Blandina; Marchesen hade redan fattat misstankar till Kaminski; dennes dräng, som qvardrojt, hade, då den förre satte honom pistolen för bröstet, i förskräckelsen tillstått allt; begge bröderna kastade sig i en slup, och som de hade många roddare, så hunno de våra båtar just då vi voro vid stranden; den, på hvilken Blandina var, blef af dem anhållen; vi ville skynda till hjälp, men då vi voro nog nära att nå båten, afsköt Marchesen en pistol; kulan sårade mig i hufvudet och kastade mig sanslös neder; genom mitt fall kantrade vår lilla båt, och vi jemte min trogna jägare föllo i sjön. Min bror, som är god simmare, fattade i mig och förde mig i land; jägarn räddades af en båtkarl. Mitt folk bar mig in i min boning; der först återfick jag

min sansning, men blott för att förtviffa öfver vårt misslyckade företag. Vid gryningen sände vi en förtrogen till Marchesens Villa. Vi hörde, att allesammans tidigt om morgonen hade afrest till Mayland. Kaminski lade på fartyget försvarat sig som en ursinnig, men slutligen, betäckt med sår, fallit för öfvermakten, Marchesen blifvit lätt sårad i armen, och Blandina vanmäktigt återford, och nästan i samma tillstånd buren i vagnen. Föreställ er mig tillstånd mitt bekymmer! min ärliga Frans delade det med mig. Då jag kommit mig något före, ville jag skynda till Mayland, jag ville autopa lagarna om hjälp, jag ville uppröra himmel och jord. — Inst då vi skulle afresa, kommo några gensdarmer till vår boning, arresterade och bortförde oss. Vi visste ej hvarföre, eller hvad man med oss ville företaga, vi fördes till fästningen; jag hölls i strängt förvar; men min bror tillats, att på sitt hedersord gå omkring i staden. Han vände sig till den kommanderande Fransyske Generalen och fordrade, såsom *** sk officer, en skyndsamt undersökning. Denna uteblef ej heller länge; vi kunde så klart bevisa det ogrundade i Marchesens klagan, att vi rätt snart frikändes och lösgäfvos, med uttryckligt tillkännagifvande, att vi kunde inlemna våra klagomål öfver falska beskyllningar. Jag vände mig strax till vederbörlig autoritet. Att här vinna upprättelse var ej min afsigt; jag ville endast reklamera min älskade Blandina, och med hvarje uppoffring söka återvinna henne. Man åhörde min framställning, man försäkrade mig, att ingen kunde lagligen bestrida mig Blandina, men man beklagade — att jag ej kunde gifta mig med en död; ty Blandina hade redan varit död i tre dagar.

(Forts. e. a. g.)

N:o 80 utgifves nästa Torsdag.

Stockholm, tryckt hos JOHAN IMNELIUS, 1820.